

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

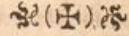
Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XLI. Quomodo Deus hanc Virginem, de spiritûs ipsius veritate,
reddiderit securam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

fuerit. Paulò pòst mihi meus Sanctus Angelus Custos dixit, omnia illa ab uno è Sanctis Angelis mihi assistentibus fuisse dicta, iussu DEI, qui sit benedictus in aeternum. Amen.

CAPUT XLI.

Quomodo Deus hanc Virginem, de spiritu ipsius veritate, reddiderit securam.

am usque adeo admirande sunt visiones, adeò stupenda doctrina, quā Deus Venerabilem Marinam illuminabat, ut tum ob frequentiam, quā se ipsi exhibebat videndum, tum ob familiarsimum modum, quo cum ea agebat, vix sit reperibilis historia magis in hoc genere singularis; non est mirum, humillimum hujus purissime Virginis spiritum sibi ipsi fuisse suspectum, & quantum se minus tam inusitatias gratias promereri agnoscebat, tanto amplius novitatem tam peregrinarum semitarum, viaq; adeò parum trita transiit timuisse. Hinc est, quod continuè, quemadmodum apparuit, à DEO in sua oratione petiverit lumen, pro cognoscendis ipsius veritatibus, quodque illam Deus multo-
tates intimis & ineffabilibus illustrationibus reddiderit securam, scipsum esse, qui cum ea loqueretur. In quadam charta, quam paucissimis, ante suam felicem migrationem ex hac vita, diebus conscripsit Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, dum quedam Confessario, qui Venerabilem Marinam deinceps esset recturus, maximū momenti dat monita, hausta tum ex singulari sua prudentia, ac divino lumine, tum ex ea experientia, quā illam triginta, & amplius, annis direxerat, post alia sic ait: Existimo, ipsam nunquam fuisse deceptam à dia-
bolo. Hec charta, quam habeo in meis mani-
bus, fuit scripta minimum post diem quintam Februarij, anno sexcentesimo vigesimo quar-
to, cum obierit decimā sextā ejusdem mensis & anni. Cujusvis rerum talium peris iudi-
cio censemur, esse prorsus speciale, quod, ad
præsens propositum faciens, evenit Venerabili
Marina agenti cum Deo, aliquot annis post, &
ab ipsa refertur verbis sequentibus.

Dum mea anima vehementibus, &
efficacibus temeretur desiderijs, quæ illi

Deus inspirabat, ut se in omnibus, & per omnia conformaret cum divina ipsius volunta, præsertim verò in vijs tam extra-
ordinarijs, quibus eam Divina Majestas di-
gnata est ducere, eidem omnimodè pla-
ceret, dixit illi summo affectu: Mi Deus,
& mi Domine, etiā nunc mea anima,
aut aliquando per vitæ meæ decursum,
admisit aliquem errorē, vel fuit dece-
pta in rebus internis, & extraordinarijs,
quæ ipsi acciderunt, & indies accident?
Quamvis enim Domine, hac in re non in-
tervenisset ulla malitia, sed ignorantia, te
id propter tua incomprehensibilia judicia
permittente, summopere nihilominus id-
circo meum cor affligeretur, & angere-
tur. Audivit me Dominus, & gravissime
mihi respondit, dicendo: Veni huc, Ani-
ma, dic mihi: Essētne magnopere mirum,
si pælla incipiens discere primos ductus
acūs, eamque quā elegantissimè tracta-
re desiderans, nihilominus eādem pingendo erraret? hoc non esset curandum;
nec magistra miraretur, neque etiam id
pælla exprobraret, postquam deinde ad-
olevisset, ac profecisset in arte, dicendo
illi: Dum es parva, errabas, quando acu-
pingebas, & non sciebas, quod scis modò.
Sic itaque ego Dominus & Magister ani-
marum non miror, neque mihi dispercer,
aliquam animam in initijs vitæ spiritualis
errare, vel non intelligere aliquid corūn,
quæ ipsi manifestantur, quando ex corde
optat non errare, atque id asequi, ut cog-
noscat meas veritates.

Mea anima audivit, quod illi à suo Deo
fuit dictum, & quia sibi existinabat iunctū,
quod aliquando erraverit in ijs cognoscen-
dis, quæ ei fuerunt manifestata, fui nota-
biliter contristata & afflcta, atque dixi
Domino. Mi Deus & mi Domine, si id
est

est sicut mihi dicas, erravi interdum, & non intellexi te. Tum Ipsius Majestas mihi summā autoritatē & gravitate respondebat: Non erravisti Anima, néq; malē progressisti, quia te jam inde à tuis principijs docui & rexī, egique tuum Magistrum. Quapropter nunc te prosterne, & agnoscere prompte tuam miseriā. Relinquendo autem me Divina Majestas prostrata, manibus junctis, ac fronte & genibus terra affixis, dissipauit, ad magnam meam erubescētiā. Sic mea anima diu permanuit prostrata, donec ad me venirent mei Domini Angeli, mēque cum magna charitate, & commiseratione elevarent, & reponerent ad meum locellum, ubi rursum longo tempore jacui pudefacta, & erubescēns. Interea confixi quendam Angelum Dei ex supremis, qui, postquam ad me venit, magnā mihi autoritatē & gravitate dixit: Anima, venio ad te nomine Dei, ut te doceam ac instruam, tibique exponam, quid sit, perfectam habere resignationem. Hoc ergo, praterquam in cognitione, quā anima debet esse predicta, dē imbecillitate, miseria, & vilitate sua, consistit in eo, ut se tam profundē resignet in Dei voluntatem, ut, si ipse, propter atrociam sua & incomprehensibilia judicia voluerit permittere, animam summē desiderantem bene procedere in cognitione rectum internatum & extraordinariarum, quae ipsi fuerint inanifestatae, errare, sese tamen resignet in voluntatem, & permissionem sui Dei, non affligendo se nimis tūm tali eventu, & agnoscendo qualis sit sua ignorantia, cæcitas, ac miseria, cum qua laboreret in multa & gravia peccata, nisi à Deo & Domino suo adjuvaretur, & praeservaretur; pro quo misericordia ipsi magnas tenet agere gratias. Id te oportet facere, & intelligere; nūc vale. Ita discessit, replens me per hanc suam instructionem solatio (nam licet me Deus, ex sua bonitate, à meis iniiciis docuerit hujusmodi resignationem, jam tamen mihi hoc documentum admirabiliter & specialiter inhaesit) aliunde verò perseveravi in ea erubescētia & pudore.

Hunc in modum transagi propè bidu-

um, & Deus mihi ita constitutæ dixit aliquid severè: Anima veni mecum; duxitque me finē mora, cum aliquo meo timore, ad cœlestē Jerosolymam, & videtur mecum ivisse per omnes illos choros Angelorum, & animarum beatarum, ac si dispiceret locum, in quo me poneret. Tandem fui à Divina Majestate collocata in quadam altitudine, tanquam in medio illius sanctæ Civitatis, in sede admirabilē, quæ videbatur esse fabricata ex auro, ac pretiosis lapidibus, & mirè splendebat. Dum hic essem quasi in conspectu immensa Essentia Dei, quæ se mihi representabat in specie ineffabilis Solis, vidi ex eo prodeentes divinos radios, qui ferientes meam animam, reddebat ipsam splendidiorem auro & gemmis, eademque videbatur esse accensis flammis divini ignis. In hoc statu aliquamdiu permansi; deinde idem Dominus arreptam suis manibus meam animam posuit in loco longe inferiore, quam fuerit prior situs, quia erat in infino choro Angelorum. Dum se mēa anima ibi esse adverteret (videbatur autem sibi esse instar catelli, sub sellis Dominorum & cohibitarum, comedentis miculas decidentes ex ea opipara mensa) hoc solum allucente lumine, & radijs illius Divini Solis justitiae sui Dei & Domini, agebat, ut videret quidquid posset: verū non poterat omnia videre, quia desiderabat.

Hac ratione mea anima diu quodammodo affligebatur. Inde autem fuit ducta à suo Deo ad immensam altitudinem, ubi ab ipso met Deo circumdata, & intuens clarissimum speculum Divinæ Essentiaz, agnoscet illum, amabat, eodemque fruebatur modo sublimissimo, & in divina quadam caligine, cum anima non esset capax, ut tam mira omni claritate videret. Postquam id aliquamdiu egi, nescio, ab ipso Deo, an opera Sanctorum (nec etiā hoc potui observare) ful duxta ad meum angulum.

Post unum diem (quem mea anima transgerat nihilominus quasi verecundando & erubescendo, ob id, quod illi initio, ex reprehensione sui Dei, evenerat, mul-

multumque admirando res adeò stupendas) Dominus mihi cum eadem authoritate & gravitate dixit: Anima, in hac visione tibi fuit triplex tuus status ostensus: primus in illa sede splendida, in qua te sedere animadvertisisti, fuit figura intensior & efficacium desideriorum; quæ habes, & à me acceperisti, ut te in omnibus conformes cum mea voluntate, & assequaris meas veritates, sumè detestando omnem falsitatem & illusionem. Alter ille inferior, in quo te vidi sub choris meorum Angelorum, fuit repræsentatio vehementis, & nonnihil pertinacis apprehensionis, quam habuisti, dum volebas, ut nunquam antehac quidquam habuisses, neque deinceps haberes in cognitione internorum, & extraordinariorum objectorum, quod nō esset, ac fuisset meum, purissimum, & immune à cuiuscunque alterius rei admixtione; in quo te reprehendi, tanquam minus resignatam. Tertius status, in quo te conspexisti elevatam ad tam sublimem cognitionis mei gradum, fuit figura illius statūs, in quo mansisti, postquam es reprehensa, humiliando te, & resignando in omnibus, & per omnia in meam voluntatem, ac permissionem, juxta meam sapientiam, & arcanissima judicia. Hæc est declaratio veritatis mysteriorum, quæ vidi. Id mihi dixit Dominus: & quamvis, prout dixi, fuerim in meo angulo, nihilominus superiorum partem animæ advertebam manere in ea altitudine, ad quam ducta fuerat à suo Deo. Ita exegi tres alios, quatuorvices.

Illis præterlapsis, rursus mihi Divina Majestas dixit: Anima, veni mecum; & fui drepentè ab hoc magno Domino ducta ad longè superiorem, quam fuerit prior, ac sublimiorem altitudinem, ubi mea anima fuit immersa, & absorpta in eo immenso mari Divinæ Essentie, in qua illi sunt ostensæ res reconditissimæ, & altissima mysteria divinorum attributorum supremi ipsius dominij, ob quod ab illo dependet, quidquid existit, & existere potest, ita ut nihil reperiatur, à quo ipse dependeat. Atque cum tot ac tam diversa esse viderentur hæc attributa & magnalia,

quæ mihi omnia apparetant admirabili-
ter restricta in unum, cùmque tam multa
spectarentur ab anima, semper dicebam:
Amplius est quām hoc, amplius est Deus
quām hoc, infinita adhuc supersunt viden-
da. Ita visio duravit diu: subito autem
audiui quosdam Angelos Dei, qui me vehe-
menter urgebant ad abeundum, dicentes:
Age Anima, jam est tempus hinc disce-
dendi. Mihi id accidebat perquam diffi-
cile, & illi me denuò compellentes repli-
cabant: Age tandem Anima, quia non po-
tes diutius hīc manere; alioquin natura
prorū deficiet; neccum verò advenit
tempus. Itaque me incepimus deducere
per septem glorioſissimos gradus, per quos
me sursum tuſſe hac vice, existimo duc̄ta.
Timui initio, & Dominus Majestatis venit
ad me, ac dixit mihi: Anima, noli timere
descensum: ego enim tecum eo, tēque du-
co. Postquam per septem hos gradus de-
scendi, duxerunt me paulatim, & suauiter
Angeli per easdem mysticas vias, quib-
us fueram duxta in ascenſu, donec me re-
ponerent in meo angulo.

Dum jam hīc essem, atque talia hujus
magni Dei opera mirarer, dicebam illi:
Domine, quales sunt i⁹ septem gradus, per
quos me deduxisti, & opinione mēa sur-
sum duxeras? Ita aliquamdiu mani ſu-
ſpensa, & posteā mihi Dominus dixit: Ad-
verte Anima; noveris, septem illis gradi-
bus, per quos ascendisti, ac descendisti, re-
præsentari septem valde heroicas & subli-
mes virtutes, per quas animam oportet a-
ſcendere ad perfectissimum ſtatum, in quo
te conſtitui. Primus gradus eſt ſymbolum
intimæ, & profundissimæ cognitionis ſu-
ipius, quā anima debet cognoscere ſuam
miferiam, vilitatem, & egestatem. Secun-
dus profundæ humilitatis, quā ſe ſubjicit
ac ſubmittat omnibus creaturis, colloca-
do ſe ad earum pedes. Tertius vilipen-
dii omnium rerum creatarum, quā omnes
pedibus proterat. Quartus ſignificat amo-
rem ſui D EI & Domini ſuper omnia. Quintus eſt figura puritatis & mundini,
quam anima debet habere. Sextus eſt for-
ma perfecti amoris Dei, ad quem anima
eſt anhelandum. Septimus ſignificat co-
talem

talem resignationem, quam anima debet habere in omnibus & per omnia, in voluntatem sui Dei, ejusdem beneficium & permissionem, secundum altitudinem incomprehensibilium ipsius judiciorum. Anima, haec est clavis, quâ istud admirabile & excelsum solidarum virtutum aedificium occluditur. Ad illas autem exercendas, & nè per hos mysticos gradus labatur, magnopere expedit animæ, volenti pervenire ad apicem perfectionis, ut nunquam careat sancto timore sui Dei, juncto confidentia, solatio, & securitati in eodem Deo, quod tibi representavi in timore, cum quo descendebas per gradus, semper existimans, tèque ipsam metuens, quod continuè descendendas, & nunquam ascendas, ac nè ad unum passum in isto ascensi progrederis. Tale est, Anima, hoc mysterium. Jam esto bono animo, & quiesce in me, ego enim tecum maneo. Benedictus sit semper hic Dominus. Amen.

Notetur istud scriptum: quia si attente legatur (quoniam quædam illius verba videantur amplius significare) solummodo clarè ex eo colligitur, nisi fallor, ipsam fuisse à Deo redditam securam, quod nunquam erraverit, aut hallucinata fuerit, ut aliquando pataretur illusionem diaboli, & aliqua ex illius alloquij haeret pro divinis, quod quidem non fuit exiguum privilegium. Non concluditur tamen inde, Venerabilem Marinam nunquam in alloquij divinis aliquid minus percipisse, aut alter intellexisse, quam voluerit Deus. Forsan enim ex propria sua experientia, que fuit rara, didicit monitum, quod nobis dedit capite trigesimo quinto hujus libri. Unde canit & prudenter, more suo, Pater Ladovici de Ponte tantum dicit in admonitionibus, quas initio hujus capituli attigit, nunquam fuisse deceptam à diabolo. Progrediamur ad alia, in quibus eam Deus redditam securam, quod ipse illam alloqueretur, eique tam singularia mysteria panderes, prout Venerabilis Marina refert.

Cùm essem perplexa, ignorans, quâ ratione id allequerer, ut congruè conscriberem, & exponerem tot ac tanta mysteria, quæ à Deo meæ pauperi & miserabili referunt.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

animæ manifestabantur, mèque non possem liberare ab hac afflictione, & perplexitate, Divina Majestas mihi per amplerem dixit: Noli timere, Anima; scribis namque veritates: ego te illas docui, & ego loquor per te, profer eas verbis, quibus sciveris, & potueris; ego enim ipsas approbo tanquam meas, quandoquidem sunt tales.

Alià occasione, dum Divina Majestati in magno affectu dicarem: Mi Deus, quis creder tam admiranda, quām sunt ea, quæ eveniunt meæ animæ, & haec à te esse profecta? Dominus mihi respondit: Quomodo feci, ut alia hujusmodi crederentur, quæ meis Sanctis manifestavi? Verè tibi dico, gravissimas Ministris meis suppeterationes, & sufficietes causas, ut fidem tuis rebus adhibeant; & quod est amplius, me ab æterno decrevisse, ut crederentur. Hoc evenit in Augusto anni sexcentesimi vigesimi quarti.

Quadam vice, post peractam à me sacram Communionem (erat dies Domini, decima Januarij, anno sexcentesimo vigesimo septimo) dum considerarem gratiam, quam Deus mundo praestit, permanendo in hoc ineffabili & lacrosante mysterio, abrepta à vehementi affectu, orto ex certitudine fidei, quam habeo de sublimissimo isto Sacramento, dixi: Sis benedictus Domine, qui non potes falli, aut nos fallere: sed neque nos possumus errare, quando audimus tuas veritates, siisque obtemperamus. Obsecro te, mi Domine, ut pariter nec ego decipiatur, aut velim ullum decipere, neque per me quisquam decipiatur. Respondit mihi Divina Majestas: Optimè locuta es, Anima; ita fiet, & ego id, dato tibi pignore, firmabo. Vidi subito tres Divinas Personas in ea humana, & subtilissima specie, quam alias descripsi: quibus ad me accendentibus fuit apertum meum pectus, & conspexi in meo corde velut manum expandam, quæ significabat meum desiderium, cui singularè Divinæ Personæ imposuerunt quendam quasi numnum ex purissimo & splendidissimo auro cusum (erat verò notabile, quod mihi modo viderentur esset

D d d

tres

tres nummi, modò unus) atque cùm illa manus se statim clausisset, omnes nummi penetraverunt meam animam, redundante effectu in omnes meas potentias interiores, eum in modum, quo sfavissimus odor diffunditur per totum conclave, quamvis in uno solùm illius loco fuerit positus. Datâ autem mihi suâ sanctâ benedictione illico disparuerunt.

Sesquianno ante id, quod nunc scripsi, in fine Julij, anno sexcentesimo vigesimo quinto, similiter post sacram Communionem, vidi Majestatem DEI Domini nostri per visionem intellectualem, quâ, pro exiguo meo captu, cognoscebam quoddam Divinum & immensum Esse, unâque per visionem imaginariam conspexi manum ejusdem summi DEI, eo modo efformatam, ut, quod alias dixi, subtilitate multum excederet manus, quas repræsentare solent Angeli, & Animæ Sanctæ, dum etiam assumunt figuram humanam. Hæc Divina manus tenebat digitis delicatum calatum. Contra fui, sicut alias, eâ conspectâ me abstrahere, & conversis meæ considerationis oculis ad Majestatem IESU CHRISTI Domini nostri, quem gerebam in meo pectori, ac paulò antè lumpseram, dixi illi: Mi Domine, cùm te realiter præsentem apud me habeam, siquidem te itâ modò suscepi, atque de hoc nullum sit dubium, nec esse possit, oro te per viscera amoris, quæ te pertraxerunt ad terram, pro salute hominum, & per viscera Virginea Sanctissimæ tuæ Genitricis, ut mihi largiaris lumen, ad agnoscendas tuas veritates, neque me ulla in re decipi patiaris. Taliter cum vehementibus affectibus petebam ab Ejus Majestate lumen, allegando illi alios titulos, simûque quâm poteram celerrimè, examinabam meam animam, considerando, an fortassis in ea reperirem aliquid discrepans ab hac intentione, & per DEI bonitatem nihil reperi, præter ardentia, conformandi me cum sanctissima ipsius voluntate, & ejusdem in omnibus implenda, desideria.

Tum vidi, quod is Dominus DEVS

mihi, cum ea imaginaria manu, approximaverit, & postquam meus Sanctus Angelus Custos extendit meum brachium ac manum dextram, Ejusdem Majestas calamo, quem habebat inter suis digitos, formaverit in extremitatibus meorum digitorum quasdam cruculas, proferendo certa verba, quæ ego non intellexi. Eram valde perplexa, & quodammodo verecundabar, ac tergiversabar: quia talibus occasionibus, si quâ ratione possum uti mæ libertate, semper his rebus extraordinarijs, repugno, propter ingens desiderium, cum quo vivo, ut divinam voluntatem assequar viâ ordinariâ fidei. Interea unus è meis Dominis Angelis, qui stabant ad latus meum sinistrum, ad me accessit, & extendens brachium ejusdem lateris, cùm quadam violentia, quasi reprehendendo has meas tergiversationes, aperuit meam manum, in cuius vola Dominus formavit aliam crux. Deinde vidi JESVM CHRISTVM Dominum nostrum, quâ hominem, pro volutum in genua, petencem à Majestate Triunus DEI gratiam, ut omnes, quos attingerem meâ manu, curarentur à quacunque infirmitate, quam paterentur, nisi id obesset sanitati eorum spirituali, ac saluti animarum; quod Deus benignissimè concessit, atque ad me converlus mihi dixit: Utēris itâ gratiâ, ubi pro ipsis usu habueris inspirationem, & serva hunc favorem pro te, tuisque Confessarij. Mea anima egit gratias pro hoc dono, æstimans illud & honorans, interrogavi tamen: Mi Domine, si à meis Confessarij jubar super quempiam agrum manus imponere, quid mihi est facendum? Opus erit, respondit Dominus, ut id bene considerent.

Desiderabam scire, quid significaret illæ crucis, quibus Dominus signaverat meos digitos, & rogavi Ejus Majestatem, ut mihi eam declararet, verum subito rem melius expendens, neque resignans in sanctissimam ipsius voluntatem, dum in nolle scire quidquam, sed velle me committere sanctissimis ejus manibus, & in omnibus, ac per omnia facere, quid-

quidquid ipse vellet. Dominus, qui ha-
ctenus tacuerat, magnum demonstrando
amorem, respondit: Jam tibi id dicam, in-
nuens mihi, quantopere sibi illa resigna-
tio placeret, séque propter eandem re-
spondere meo desiderio. Petis à me lu-
men, ut te in omnibus conformes meis ve-
ritatis, & voluntati. Ego tibi illud de-
di, posuique in tuis manibus, significatum

per cruces, quibus eas signavi. Quapro-
pter, sicut qui fert lumen in manibus,
dum illo utitur, non aberrat à via, neque
cadit, aut cespitat, ità tu cum eo, quod
tibi à me datum est, bene progredieris in
meis vijs, & implebis meam voluntatem,
quod est tuum desiderium. Iple sic
in æternum benedictus.

Amen.

CAPUT XLII.

Sanctus hujus Virginis timor, & quomodo à DEO
reddita fuerit indies magis secura.

Uisquis hanc historiam at-
tentè ab ejus initio legerit,
observaverit quoque, pau-
cissima esse folia, in quibus
Venerabilis Marina non
meminerit timorum, qui-
bus semper argebatur, utrum gratia, quas
consequebatur, essent profectæ à Deo, atque an-
assequeretur diuinam voluntatem; qui omnes
timores oriebantur ex ijs duabus precipuis
virtutibus, quas plurimum vegetas & radi-
cias in purissimo suo pectore habebat, pro-
funda nempe humilitate, quâ se quoquinque
favore judicabat indignam, & ardenti chari-
tate, quâ summè optabat unicum benefac-
tum, & gloriam sui Dei. Licet vero illam

Divina Majestas frequenter juberet esse se-
curam, ac durante eo actuali lumine, omne no-
stra Virgo deponeret dubium, esetque anima
ipsius serenissima; nihilominus disparensibus
ijs radis, timores revertabantur vehementio-
res: tam longè enim ab amantissimo Deo no-
stro aberat, ut ipsam simul ac semel ab illis li-
beraret, ut portius, tanquam id summi ad ma-
jorem ipsius spiritus progressum foret momen-
ti, eosdem permiserit profundiores agere radi-
ces. Et quod est notabilius (prout multis an-
te locis scripsimus) hoc illi signum, se esse, qui
ipsam regeret ac alloqueretur, dabit, quod isto
modo timore, & circumspectâ cautelâ nun-
quam esset caritura.

Ne autem ullus miretur, cùm perfecta cha-
ritas expellat omnem timorem, illum tamen
per totam vitam duravisse in Virgine, que

fuit purissimum quoddam probatissimum
Dei amorum archivum, proderit scire, quod
etiam si perfecta charitas, omni se expoliet ti-
more servili, ità nihilominus amplectatur
timorem filiale, ut illa nihil evadas au-
ctor, nîm eam iste pariter comitetur. Et quia
istud est quodammodo fundamentum omnium,
qua nostra Virgo in sua vita refert, judicavi,
non solum lecturis esse utile, verum etiam pro-
tam admiranda historia necessarium, breviter
hic perstringere, que sacer textus, & Sancti
Patres dixerunt de hoc filiali timore istius me-
ticulose reverentie, que inseparabiliter uni-
tur amori, unde agnoscatur, quam secura fue-
rint via, quibus DEUS hanc suam sponsam
duxit.

Hic igitur castus timor est ille, à quo San-
cti ajunt nihil admitti reliquiarum ullius rei
terrene; timor sanctus, qui à Davide celebra-
tur tanquam manens in secula seculorum, ed
quod, licet non quoad omnes, secundum aliquos
tamen suos effectus duratus sit per totam æ-
ternitatem in Animabus beatis. Isto, inquan-
tum est amabilissimareverentia, & omnimo-
da resignatio in subjectionem, quam creatura
debet suo Creatori, dicuntur timere Seraphi-
ni, ac tremere coram Divina Majestate. Non
est amor, quia necdum rem amatam securè pos-
sideret, nullum nihilominus habet amoris, quia
totus occupatur veneratione & honore objecti
amati. Atque sicut hic interdum surculus,
qui ramo cuiuspiam spissitudine inficitur, producit
fructus diversos à ceteris, qui in eadem arbore
crescent, sed ita ut semper sapiat radicem, cui
fuit

Vita Mar. de Escobar Pars II.

D d d 2

fuit